

Ελεύθεροι Πολιορκημένοι

-Την κρέμα ενυδάτωσης την πήρες;

- Ε, βέβαια, για ποια με πέρασες;

Συγκεντρώθηκε ξανά η κοριτσοπαρέα μετά από τόσους μήνες εγκλεισμού. Έτοιμες και αποφασισμένες να ξεφαντώσουν στο νησί. «Εννοείται πως δεν θα κάτσουμε μόνο στην πόλη. Lol. Αφού έκλεισα camping στη Γαύδο!», ξεστόμισε έντονα και καμπανιστά ο Rocky Balboa στη γυναικεία έκδοση του, η Στέφη. Όλες γεμάτες ενθουσιασμό αλλά και τόλμη, αφού τα μετρά ίσχυαν ακόμη. Από τα Χάνια ως το νησί της Γαύδου δεν έκαναν ούτε μισάωρο. Η οργανωμένη κατασκήνωση που έκλεισε η Στέφη για δυο μερόνυχτα τους περίμενε. Μέχρι και τουαλέτες διέθετε, όπως έλεγε ξεφυσώντας η Μαιρούλα. «Τουλάχιστον δεν θα τρέχω στη θάλασσα κάθε τρεις και λιγάκι».

Δεν τους πήρε πολλή ώρα να αναδιοργανωθούν και να προσαρμοστούν. Η πρώτη μέρα κύλησε γρήγορα, ούτε που κατάλαβαν τα κορίτσια πότε νύχτωσε. Αυτό το βράδυ δεν θα πήγαιναν στο beachbar λόγω κορωνοκούρασης, όποτε συμβιβαστήκαν με ένα πιτόγυρο και μια ξάπλα κάτω από το αστεροσκοπρισμένο ουράνιο βασίλειο. Οι καλοκαιρινές νυχτερινές ώρες ήταν πάντα σύντομες, θαρρείς ο ήλιος ξεμύτισε στα θαλασσινά νερά. Το μόνο σίγουρο ήταν πως όλες οι ανεπρόκοπες, όπως τις χαρακτήριζε η Στέφη, θα ξυπνούσαν όταν θα κόχλαζε η αλμύρα. Η Στέφη όμως ήταν πρωινή τύπισσα. Τα χωράφια, τα πρόβατα και το νοικοκυριό έπαιζαν πάντα ρολό στο αγουροξύπνημα της. Βάζει τσακ μπαμ το κοντοβράκι και το αγαπημένο της crop-top και τραβά μια γύρα σε όλη την ακτογραμμή. Αρκετή ώρα πέρασε και είχε απομακρυνθεί τελείως από το μέρος που έμειναν την νύχτα. Μόνη της έχασκε στην απέραντη αμμουδιά και το φουρτουνιασμένο γαλάζιο. «Τουλάχιστον εδώ δεν θα με βρει ο Χαρδαλιάς», ξεφούρνισε πνίγοντας το γέλιο της.

Ήταν τόσο όμορφα να ρεμβάζεις την απεραντοσύνη κι ακόμη πιο όμορφη ήταν η αίσθηση που έχεις όταν η αλμύρα έμπαζε στα πνευμόνια. Τα κορίτσια στην άλλη μεριά του νησιού ανησύχησαν για την καθυστέρηση της φίλης τους και ξεκίνησαν το τρεχαλητό για να την βρουν. Αυτή όμως δεν νοιαζόταν να γυρίσει πίσω. Μόλις ανακάλυψε ένα αρχαίο εύρημα στην άκρη του βράχου. Το καφετί από τα χρόνια μπουκάλι είχε σφηνώσει ανάμεσα στις πέτρες, μα η αντανάκλαση του Ηλία

πάνω του το πρόδωσε. «Είναι γράμμα;», παραξενεύτηκε η δεκαεπτάχρονη. Με γρηγοράδα το άνοιξε και ξεκίνησε η στιχομυθία μεταξύ καθαρεύουσας και παρανάας ελληνικής, σαν αυτή του δυο χιλιάδες και κάτι.

Αγαπημένη μου μητέρα,

Τούτο εδώ είναι το τελευταίον γράμμα που θα στείλω σε εσέ κρυφώς από εδώ μέσα. Η λέπρα κατέβαλεν το σώμα μου και αι δυνάμεις μου στερεύουν. Δεν ημπορώ πλέον να κρατώ τον γραφίτην δια πολλήν ώραν. Η ψύχη μου παρά ταύτα είναι ακόμη ζωντανή, δόξα τω θεώ. Σήμερον κλείνω τα δεκαεπτά μητέρα. Εύχομαι να μην το ελησμόνησες. Ο Αντωνάκης, ο υιός της γειτόνισσας της Ελπίδας, ετοίμασε δι εμέ μιαν έκπληξην, θα εορτάζαμεν. Αψές τον εθάψαμεν και οι φύλακες έκαιαν τα κουκλάκια του. Είμαι τόσο λυπημένη. Δεν ημπορώ πλέον να προσέχω τους μαθητάς της κυράς Ματούλας. Ο κύριος Αγγελής περιμένει τον άρτον του, δεν βαστώ μανούλα. Κάθε ημέραν που περνά η ζωή μου εις την συναλγίαν γίγνεται δυσβάστακτη. Η Μαριώ, η φίλη μου, παρουσίασεν επιλοκές. Άπαντες το μοιραίον αναμένουσι. Έρχεται και η δική μου η σειρά μανούλα. Τουλάχιστο επρόφτασα να σπουδάσω κοντά εις τον δάσκαλον, τον κυρ- Μένιο, πλείστους ασθενείς εβοηθήσαμεν μαζί. Εύχομαι δια τα αδέρφια μου να είναι καλά και σύ με τον πατέραν διόλου να μην στεναχώριεστε. Σας αγαπώ όλους. Να με περιμένεις.

Η μοναχοκόρη σου,

Βασιλική Καλογιαννάκη.

19 Αυγούστου, 1910

Σάστισε η κόρη του Σιφογιαννάκη διαβάζοντας το γράμμα. Δεν ήξερε τι να πει. Σφούγγισε τα ματιά της, ρούφηξε τη μύτη της και συνέχισε να μελετά το σπάνιο εύρημα της. Στο πίσω μέρος υπήρχε μια κιτρινωπή, παλιά κα άχρωμη φωτογραφία. Τα χεριά της έτρεμαν τόσο που θα έσπαζαν. Το στήθος ανεβοκατέβαινε με γρηγοράδα και σύντομα το παραπονεμένο ξεφύσημα της μετατράπηκε σε λυγμούς. Τρόμαζε με το θέαμα που έβλεπε στο κομμάτι του παλιού χαρτιού. Μια δεκαεπτάχρονη, της παλιάς εποχής, μεσόκοπη, κουρασμένη από την αρρώστια. Βασιλική Καλογιαννάκη η επιγραφή στο πισώφυλλο, για κατακλείδα, στην επομένη γενιά.

Πόναγε μέσα της η Στέφη. Οι δικοί της συγγενείς και φίλοι πέθαιναν στη σημερινή Σπιναλόγκα, στις ΜΕΘ, έχοντας τη σημερινή λεπρά, τον κορωνοϊό.

Βαστούσε όμως την ελπίδα της όπως και η Βασιλική από το γράμμα. Έτσι κάνουν οι άγγελοι.

Οι μέρες στο νησί πέρασαν σαν νερό τρεχούμενο μεν, αλλά όμορφα και διασκεδαστικά δε. Ήταν ένα ασυνήθιστο καλοκαίρι. Τα κρούσματα της νέας αρρώστιας μια αυξάνονταν και μια μειώνονταν, λες και δεν ήξεραν και τα ίδια τί θέλουν να κάνουν.

60 χρόνια αργότερα

Σεπτέμβριος του 2080.

«Μαμά!», φώναξε δυνατά η Λιλί. Πρωτοετής φοιτήτρια στην νομική, άριστη μαθήτρια. «Πήρες και τη smartsuitcase;» «Ναι παιδί μου», λάλησε με έναν βαρύ αναστεναγμό η μαμά της. «Ο μπαμπάς θα είναι τόσο χαρούμενος και περήφανος που θα μείνω για λίγο στο νησί του». Η Κρήτη ήταν το στολίδι του. Το νέο σπίτι της έφηβης ήταν μια από της πιο εξελιγμένες μορφές κτίσματος, με όλα τα τεχνολογικά μέσα, έτσι ώστε να μην κουράζεται όταν, για παράδειγμα, επιθυμεί καφέ, καθώσθησαν εκεί για αυτήν ο John 15G-Plus. Ο John 15G-Plus, η απλώς John, ήταν ο καλύτερος φίλος και ο σύντροφος της. Ο John, με αισθητήρες και αναβαθμισμένη τεχνητή νοημοσύνη, με ενσωματωμένα τεχνικά συναισθήματα βοηθούσε πολύ τη Λιλί όταν αυτή χρειαζόταν κάποιον για να μιλήσει και να ανοίξει την καρδιά της, πράγμα που δεν έκανε συχνά. Το τεχνολογικό επίτευγμα βρισκόταν σε ένα χωριό κοντά στην πόλη των Χανίων.

Πάντα αυτό ήταν το όνειρο της. Να σπουδάσει νομική στην Κρήτη και να ζει κοντά στην virtual φύση που άλλαξε από nature φύση τρεις δεκαετίες πριν. Γρήγορα περνούσε ο καιρός, διότι και αυτός ήταν επηρεασμένος και ρυθμισμένος, έτσι ώστε όλα να κυλούν.... κάτι παραπάνω από ρόλοι.

Το τρίτο έτος της ξεκινούσε και έλεγε συχνά πως τώρα αρχίζουν τα δύσκολα, αφού τα μαθήματα της ξεπερνούσαν το όριο του περίπλοκου. Ήταν περίπου επτά το απόγευμα και το τσομπανορομπότ του κυρ Μανώλη μάζευε τις γίδες του την ώρα που η ζέστη καταλάγιαζε, αφόρητη όλην την ημέρα και λίγο πιο υποφερτή την νύχτα. Πάντα το περίμενε στο παράθυρο της για να το χαιρετήσει, μα σήμερα το κορίτσι έλειπε από την σκοπιά του. Η σοφίτα που ανακάλυψε το πρωί έκρυβε πολλά μυστικά ξεχασμένων εποχών. Αποφασισμένη άνοιγε ένα-ένα τα δέματα και τα μπαούλα. Το σπίτι που έμενε άνηκε σε μια γιαγιά που πέθανε πριν λίγα χρόνια. Της κόρης του

Σιφογιαννάκη. Η κυρία Στεφανία είχε πολλά να της διηγηθεί μέσα από τα ημερολόγια που έγραφε σαν κορίτσι. Η Λιλή, άρχισε την ανάγνωση:

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

3-4-2022

Καραντίνα. Δύσκολες μέρες και ανυπόφορες. Ποιος το περίμενε πως εγώ θα έτρεχα στις ΜΕΘ. Εξαρχής έπρεπε να ακούσω τους δικούς μου και να μην παραβαίνω τους κανόνες, τώρα όμως, αγαπητό μου ημερολόγιο, ας υποστώ τις συνέπειες. Η κατάσταση ήταν τραγική τουλάχιστον. Εδώ πέρα είμαστε όλοι ξένοι και μόνοι. Ούτε φίλες δεν μπορώ να κάνω. Μόνη, για όσο χρειαστεί. Πρόσφατα ήταν που έπαθα την πρώτη επιπλοκή και όλοι οι μπαμπαστρούμφ τρέχανε για να με σώσουν. Αυτές οι στολές των γιατρών είναι πέρα για πέρα αστείες.

5-4-2022

Επιτέλους αγαπημένο μου ημερολόγιο σου έχω τρελά νέα. Σήμερα το πρωί κατάφερα και μίλησα με τη μαμά και τον μπαμπά. Ήταν πολύ στενοχωρημένοι που δεν μπορούν να είναι κοντά μου, αλλά δεν το έδειχναν. Η μαμά μου (lol), έκανε λες και είχα φύγει στο Αμπουντάμπι για χρονιά. Καλά ο μπαμπάς κλασσικά όπως πάντα, αυστηρός, σοβαρός για τα πρώτα πέντε λεπτά και ύστερα το χάος μέχρι και κουρκουμπινάκι του με έλεγε μπροστά στους γιατρούς και τις νοσοκόμες. Απλά ρεζίλι...

7-4-2022

Καημένη η κυρία Μαίρη. Δυστυχώς οι μπαμπαστρουμφ δεν τα κατάφεραν. Omg (ο, μι, τζι, ohtmygod) έχει φάση να έρθει και η δική μου σειρά. Όπως και να έχει σήμερα αγαπητό μου ημερολόγια νιώθω καλύτερα, σταμάτησε και ο βήχας μου. Η Σούλα η νοσοκόμα με πήγε βόλτα στο μεγάλο παράθυρο για να χαζέψω τον πρωινό ήλιο.

11-4-2022

Αγαπητό μου ημερολόγιο, είμαι τόσο απογοητευμένη αλλά και λυπημένη. Έμεινα εντελώς μονή. Φοβάμαι. Φοβάμαι πως θα κάνω παρά πολύ καιρό μέχρι να ξανά δω τη μαμά και τον μπαμπά. Μακάρι να γυρνούσα τώρα στο σπίτι. Πλέον οι γιατροί φοβούνται και αυτοί για την κατάσταση. Άλλοι μένουν, άλλοι φεύγουν... Λες να φύγω και εγώ;

25-4-2022

Ε ναι, αυτό είναι, αγαπητό μου ημερολόγιο. Σήμερα παίρνω εξιτήριο. Με συγχωρείς που τόσο καιρό δεν σου έγραψα αλλά δεν μπορούσα... Σήμερα όμως είναι η μεγάλη μέρα. Όπου να 'ναι ο κύριος Σταύρος, ο νοσοκόμος, θα έρθει να με πάρει από εδώ και να με οδηγήσει στην έξοδο, εκεί που το σόι Σιφογιαννάκη έχει ήδη αρχίσει να καταφθάνει. Ουπς! Λες κι αυτό να είναι παράνομο; Λες να πιάνεται για συνωστισμό; Ας είναι! Εγώ ανυπομονώ!

Σαν ένα όνειρο της φαινόντουσαν όλα, αφού τώρα πανδημίες δεν υπήρχαν έκτος από την επιδημία της τεχνολογίας, η οποία είχε πάρει την πρώτη θέση και δεν έκανε χώρο σε καμία άλλη. «Σαν ελεύθεροι πολιορκημένοι» ψιθύρισε η Λιλί, προσπαθώντας να θυμηθεί ποιος στο καλό είχε πει αυτήν τη σοφή κουβέντα. Έτσι ένιωθαν οι άνθρωποι τότε. Ελεύθεροι πολιορκημένοι μέσα σε πέντε τοίχους. Δύναμη άντλησε από την δύναμη της έφηβης Στέφης και κουράγιο από το κουράγιο που έδιναν όλοι οι μπαμπαστρούμφ. Γέλασε για λίγο με το ύφος της Στέφης, ίσως και με την ακαταλαβίστικη γλώσσα που μιλούσαν τότε. Όσο έσκαβε στα γράμματα και τα ημερολόγια τόσο πιο συναρπάστηκα πράγματα έβρισκε. Όλο διάβαζε για την παλιά εποχή. Για αυτήν που δεν είχε ζήσει. «Τώρα είμαστε ακόμη πιο μόνοι» συλλογίστηκε. Έκλεισε το άλμπουμ με τις φωτογραφίες, ξεχωρίζοντας εκείνη την κιτρινωμένη. Την νικήτρια Στέφη αγκαλιά με τον νοσοκόμο Σταύρο.

Π.Β. ©